

H. HADABÁS ILDIKÓ

Ünnepi várakozásban

Minden lábjegyzet foglalt már,
a minden „élt”: ettől-eddig!
Hova igyekszik a lelkek hada
kereszt nélkül, évszámok nélkül,
soha meg nem váltott sírhely nélkül
a köd takarta messzeségben,
pucér testtel, csillagok röntgen sugarában?
Nyomorult, szemekből kilesett
árvaságuk fényt-lopó léte
a papírlapok, gépek fényírta szavai közt
felvillan-kihuny, *folyton folyvást* remeg,
hogy legalább egy pont legyen övék:
a bevégeztetett.

Beteg a szó, s az ember is.
Egyik sem fáj a másikért.
A katedrálisok csendjét ellopta
sok szó-fia, csak zúg, csak bűg,
de nem beszél, minden jele már jeltelen,
nincs füle léleknek, tárgynak,
kiúzta magából a ragyogást,
ki, az isteni létet, pásztor-csendet,
logika rendjét, szó morált.

Ripacs fényözön üti-vágja,
Bóvliként röhögve dobálja
évezredeknek lábnyomát –
mindenki szeretetre vágyik,
édes szirup ordítja körbe,
a nyomott papír verssorát:
*... ki viszi át fogában tartva
a Szerelmet a túlsó partra!*

Hol van a csend? Az odaát?

Óhhhhh...!

Szippantom ezt az megrázó, zsongó illatot,
lecsurog a szívemig, s megcsiklandja,
fellobbantja bennem az erdei utak
gomba, s fanyar avarú mákonyát,
gyermekkorom szőlőbe vivő útjait,
a részegen zenélő tücskök, dongó bogarak,
zizegve izzadó mezőinek vad erejét,
mikor az ételes ibriket letéve,
belehemperegtem abba az élet-csodába,
mellyel nem bírtam betelni akkor, –
s most a Bajza utcai kertekből kilobbanó
jázminok bokrai, hársai a friss eső után
ahogy beleakadtak lélegzetembe,
odacövekeltek a pillanathoz,
összeszurkáltak, ahogy valaha,
és jólesett, még füttyentettem is
a kerítéshez dülve, hogy ez a csoda
velem megeshetett a Bajza utcán.

A festőművész utolsó napja

(V . S . E M L É K É R E)

A tárgyak összetörtek.
A színek eltűntek a palettáról.
A festmények lélegzései egyre halkabbá váltak.
Mindenki egyedül maradt az ismeretlen szobában.

*

A levegő már elfogyott,
eltűnt az utak mélye,
virágot fogott a kezed,
hulló időm reménye.

Tengernyi szín az ifjúság,
kezem az arcod nem találja,
néha egy-egy csillag kihuny,
tétova vonal minden ábra.

A dombjaink lágy vonala,
amit a kezünk festett,

a lázas házak sikolya,
omlás előtti kereszték.

Minden tenyérszerű mozdulás
a haza volt: én bennem és tebenned
vásznaikon öregszülék
mosolya felderengett,

és valamennyi kapanyom
elvezetett az édig,
virágod keresi szemem
vásznamon lépted fénylik.

*

Mindenki egyedül maradt az ismeretlen szobában.
A festmények lélegzései egyre halkabbá váltak.
A színek eltűntek a palettáról.
A tárgyak összetörték.

Reggel hét óra volt.

Évforduló

Leszakadt rólam a remény.
Csupasz lélekkel itt maradtam.
Az eső belevert a földbe,
s a szó-madarak feketülve vittek
földi mezőről, égi mezőre.

A fájás is rothadó kelevényként
kiömlött, felkiáltó jellé sokasodott,
mint jegenyesor, amely templomtoronytól
templomtoronyig összekötötte
bennem a világot!

S ahogy hajladozott bennem,
Időt elhagyóban, Teret elhagyóban
foszlány-émlékek némasága,
szelíd kezek szeg-hangjegyeket vertek
anyám énekébe a hangszálaimon,
s rögök dübörögtek az *egyszer volt,*
hol nem voltra.